Маҳбусони умед

Шеър

Зеро ки Худованд мискинонро мешунавад ва аз асирони Худ нафрат намекунад. Забур 69:33

Бигзор нолаи асирон пеши Ту ояд; мувофиқи бузургии қудрати Худ онҳоеро, ки ба марг маҳкум шудаанд, нигоҳ дор; Забур 79:11

Ин барои насли оянда навишта хоҳад шуд; ва қавме ки офарида мешаванд, Худовандро ҳамду сано хоҳанд гуфт. Зеро ки Ӯ аз баландии маъбади Худ нигарист; аз осмон Худованд ба замин нигарист, то ки нолаи асиронро бишнавад ва онҳоеро, ки ба марг маҳкум шудаанд, раҳо кунад; Забур 102:18-20

Ҷони маро аз зиндон берун овар, то ки исми Туро ҳамду сано хонам; одилон маро иҳота хоҳанд кард, зеро ки Ту ба ман саховатмандӣ мекунӣ. Забур 142:7

Хушбахт аст касе ки Худои Яъқубро мададгор аст, умедаш ба Худованд Худои худ аст. Ки осмон ва заминро, баҳр ва ҳар чиро, ки дар он аст, офаридааст, ростиро то абад нигоҳ медорад, барои мазлумон доварӣ мекунад, ба гуруснагон нон медиҳад. Худованд асиронро раҳо мекунад. Забур 146:5-7

Пайғамбарон

Худо, Худованд, чунин мегӯяд: «Он ки осмонҳоро офаридааст ва онҳоро паҳн кардааст, замин ва он чиро, ки аз он мебарояд, паҳн кардааст, ба қавмҳои он нафас ва ба онҳое, ки дар он роҳ мераванд, рӯҳ мебахшад: Ман, Худованд, туро ба адолат даъват кардаам, ва дасти туро гирифта, туро нигоҳ медорам ва туро аҳди қавмҳо, нури халқҳо хоҳам дод, то чашмони кӯрро кушоям, то маҳбусонро аз зиндон ва онҳоеро, ки дар торикӣ нишастаанд, аз зиндон берун оварам». Ишаъё 42:5-7

Рӯҳи Худованд Худо бар ман аст; зеро ки Худованд маро тадҳин кардааст, то ба фурӯтанон башорат диҳам, ва маро фиристод, то дилшикастагонро шифо диҳам, озодиро ба асирон ва кушодани зиндонро ба зиндон эълон кунам; Ишаъё 61:1

Ва ту низ бо хуни аҳди ту, Ман асирони туро аз чоҳе, ки дар он об нест, берун овардам. Эй асирони умед, худро ба қалъаи мустаҳкам баргардонед. Имрӯз низ эълон мекунам, ки ба шумо дучанд подош медиҳам; Закарё 9:11-12

Инҷилҳо

Он гоҳ Подшоҳ ба онҳое, ки дар тарафи рости Худ ҳастанд, хоҳад гуфт: «Эй баракатёфтагони Падари Ман, биёед, подшоҳиро, ки аз офариниши ҷаҳон барои шумо омода шудааст, мерос гиред. Зеро ки ман гурусна будам, шумо ба ман хӯрок додед; ташна будам, шумо ба ман об додед; ман бегона будам, шумо маро қабул кардед; бараҳна будам, шумо ба ман либос пӯшондед; ман бемор будам, шумо ба ман ташриф овардед; ман дар зиндон будам, шумо ба назди ман омадед». Он гоҳ одилон ба ӯ ҷавоб хоҳанд дод: «Худовандо, кай мо туро гурусна

дидем ва ба ту хӯрок додем? Ё ташна дидем ва ба ту об додем? Кай мо туро бегона дидем ва ба ту хона додем? Ё бараҳна дидем ва ба ту либос пӯшондем? Ё кай мо туро бемор дидем ё дар зиндон дидем ва ба назди ту омадем?» Ва Подшоҳ ба онҳо ҷавоб хоҳад дод: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар он чи шумо ба яке аз хурдтарин бародарони ман кардед, ба ман кардед». Матто 25:34-40

Он гоҳ ба онҳо гуфт: « Қавме бар зидди қавме ва салтанате бар зидди салтанате қиём хоҳад кард; ва дар ҷойҳои гуногун заминларзаҳои азим, қаҳтиҳо ва вабоҳо рӯй хоҳанд дод; ва манзараҳои даҳшатнок ва аломатҳои бузург аз осмон хоҳанд буд. Аммо пеш аз ҳамаи ин, онҳо ба шумо даст дароз мекунанд ва шуморо таъқиб мекунанд, ба куништҳо ва зиндонҳо месупоранд ва ба хотири исми Ман назди подшоҳон ва ҳокимон мебаранд. Ва ин ба шумо шаҳодат хоҳад дод. Луқо 21:10-13

Аъмол

Он гоҳ саркоҳин ва ҳамаи онҳое, ки бо ӯ буданд, ки аз фирқаи саддуқиён буданд, аз хашм пур шуданд. Ва дастҳои худро бар ҳаввориён гузоштанд ва онҳоро дар зиндони умумӣ андохтанд. Аммо фариштаи Худованд шабона дарҳои зиндонро кушода, онҳоро берун овард ва гуфт: «Равед, истода, дар маъбад ба мардум ҳама суханони ин ҳаётро бигӯед». Аъмол 5:17-20

Пас, Петрусро дар зиндон нигоҳ медоштанд, аммо калисо пайваста барои ӯ ба Худо дуо мегуфт. Вақте ки Ҳиродус мехост ӯро берун барорад, дар ҳамон шаб Петрус дар байни ду сарбоз бо ду занҷир баста хобида буд. Посбонони пеши дар зиндонро посбонӣ мекарданд. Ва инак, фариштаи Худованд бар ӯ омад ва нуре дар зиндон дурахшид. Ӯ ба паҳлӯи Петрус зада, ӯро бархезонд ва гуфт: «Зуд бархез». Ва занҷирҳояш аз дастонаш афтоданд. Аммо ӯ бо дасташ ишора кард, ки хомӯш бошанд ва ба онҳо нақл кард, ки чӣ гуна Худованд ӯро аз зиндон берун овардааст. Ва гуфт: «Равед ва ин чизҳоро ба Яъқуб ва ба бародарон бигӯед». Ва ӯ рафта, ба ҷои дигар рафт. Аъмол 12:5-7,17

Вақте ки онҳоро сахт қамчинкорӣ карданд, онҳоро ба зиндон андохтанд ва ба зиндонбон амр доданд, ки онҳоро бехатар нигоҳ дорад. Вақте ки чунин фармон гирифтанд, онҳоро ба зиндони дохилӣ андохтанд ва пойҳояшонро дар чӯбҳо маҳкам карданд. Нисфи шаб Павлус ва Сило дуо гуфтанд ва Худоро ҳамду сано хонданд ва маҳбусон онҳоро шуниданд. Ногаҳон заминларзаи сахте ба амал омад, то таҳкурсии зиндон ба ларза омад. Ва фавран ҳамаи дарҳо кушода шуданд ва ҳама бандҳо кушода шуданд. Ва посбони зиндон аз хоб бедор шуда, дарҳои зиндонро кушода дид, шамшерашро кашида, мехост худро бикушад, зеро фикр мекард, ки маҳбусон гурехтаанд. Аммо Павлус бо овози баланд фарёд зад: «Ба худ зараре нарасон, зеро ҳамаи мо дар ин ҷо ҳастем». Пас ӯ чароғ талаб кард ва дарро ҷаҳид ва ларзон омада, пеши Павлус ва Сило афтод. Ва онҳоро берун оварда, гуфт: «Ҷанобон, чӣ кор кунам, то наҷот ёбам?» Онҳо гуфтанд: «Ба Исои Масеҳи Худованд имон оваред, ва шумо ва аҳли байти худ наҷот хоҳед ёфт». Ва онҳо каломи Худовандро ба ӯ ва ба ҳамаи аҳли байташ мавъиза карданд. Дар ҳамон соати шаб ӯ онҳоро берун оварда, захмҳояшонро шуст ва фавран худаш ва тамоми аҳли байташ таъмид гирифтанд. Ва онҳоро ба хонаи худ оварда, дар пеши онҳо хӯрок гузошт ва бо тамоми аҳли байташ шодӣ карда, ба Худо имон овард. Аъмол 16:23-34

Номаҳо

Оё онҳо хизматгорони Масеҳ ҳастанд? (Ман мисли аблаҳ мегӯям) ман бештар ҳастам; дар меҳнатҳо бештар, дар зарбаҳои аз ҳад зиёд, дар зиндонҳо бештар ва дар маргҳо бисёртар. 2 Қӯринтиён 11:23

Пас, ман, ки бандии Худованд ҳастам, аз шумо хоҳиш мекунам, ки сазовори даъвате ки ба он даъват шудаед, рафтор кунед, бо тамоми фурӯтанӣ ва фурӯтанӣ, бо пурсабрӣ, якдигарро дар муҳаббат таҳаммул кунед; саъю кӯшиш кунед, ки ягонагии Рӯҳро дар пайванди осоиштагӣ нигоҳ доред. Эфсӯсиён 4:1-3

Пас, аз шаҳодати Худованди мо ва аз ман, ки асири Ӯ ҳастам, шарм надор, балки ба ранҷу азобҳои Инҷил мувофиқи қудрати Худо шарик шав, ки моро наҷот дод ва бо даъвати муқаддас даъват кард, на бар тибқи аъмоли мо, балки бар тибқи ҳадаф ва файзи Худ, ки пеш аз пайдоиши ҷаҳон дар Масеҳ Исо ба мо дода шуда буд, балки ҳоло бо зуҳури Наҷотдиҳандаи мо Исои Масеҳ зоҳир шуд, ки маргро нест кард ва ҳаёт ва бефаноиро ба воситаи Инҷил равшан кард: барои он ман воиз, расул ва муаллими халқҳо таъин шудаам. 2 Тимотиюс 1:8-11

Павлус, ки бандии Исои Масеҳ ҳастам, ва Тимотиюс, бародари мо, ба Филемӯни маҳбуб ва ҳамкори мо, аммо аз рӯи муҳаббат, ман аз ту, ки мисли Павлуси пир ва ҳоло бандии Исои Масеҳ ҳастам, хоҳиш мекунам. Филемӯн 1:1,9

Аз он чизҳое, ки хоҳӣ аз сар гузаронд, натарс: инак, иблис баъзе аз шуморо ба зиндон хоҳад андохт, то ки шуморо озмоиш кунад; ва шумо даҳ рӯз азоб хоҳед кашид; то дами марг содиқ бошед, ва Ман ба шумо тоҷи ҳаёт хоҳам дод. Ваҳй 2:10